

DE STER

HALFMAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Heere! ik heb lief de woning van Uw huis, en de plaats des tabernakels
Uwer eer. Psalm 26:8.

15 JUNI 1931

No. 12

36e JAARGANG

HET NIEUWE KERKGEBOUW TE KOPENHAGEN.

Bovenstaand kiekje, ons door President Holger M. Larsen van de Deensche Zending toegezonden, geeft — beter dan woorden dat kunnen doen — ons met één oogopslag te kennen hoe het nieuwe Godshuis te Kopenhagen (wij maakten er reeds eerder melding van) er uit ziet.

De plechtige inwijding (14, 15 en 16 Juni) valt samen met de jaarlijksche conferentie van Zendingspresidenten, dit jaar in Dene-marken gehouden.

Met recht mag de Deensche Zending, en in het bijzonder de Kerkelijke gemeente te Kopenhagen, trotsch wezen op zoo'n mooie aanwinst. Wij feliciteeren haar van harte met deze aanmerkelijke verbetering.

DE PRESIDENTEN VAN ONZE ZUSTERSHULP- VEREENIGING.

Clarissa Smith Williams.

(Voor de 4de les in Juni.)

Haar levensgeschiedenis.

Clarissa Smith Williams was de dochter van wijlen President George A. Smith, een neef van den Profeet Joseph Smith, tevens kerkleider, pionier, kolonist, historicus en staatsman. Hij was een van de eerste pioniers van het jaar 1847. Haar moeder was Susan E. West, een pionierster en een dienaars in den Tempel.

Clarissa Smith Williams.

Zij werd op 21 April 1859 geboren op het Geschiedschrijverskantoor in Salt Lake City, Utah, dat in dien tijd de woonplaats van hare ouders was. Hare opvoeding werd in de beste scholen verkregen die het Territoir toen kon verschaffen en zij was in het bezit van een academischen graad van de Normal Department van de Deseret Universiteit, heden de Universiteit van Utah. Daar Zuster Williams een bekwaam studente en van nature een onderwijzeres was, werd zij op den leeftijd van veertien jaren als kweekelinge aangesteld op een school in de oude Social Hall, en werd door Miss Mary E. Cook onderwezen.

Na haar graad behaald te hebben bestuurde zij met succes

een bijzondere school en gaf ook onderwijs in de scholen van Iron County en Salt Lake City.

Haar Huwelijk.

Op 17 Juli 1877 werd zij de vrouw van William Nugent Williams, geboortig uit Wales, wiens ouders naar Utah waren geëmigreerd, een veelbelovende jongeman.

Den dag na zijn huwelijk ging Broeder Williams naar Groot Brittannië om een zending te vervullen en bracht den geheelen tijd door in zijn geboorteland Wales en volbracht een eervolle en welgeslaagde zending. Later werd hij een der vooraanstaande mannen op godsdienstig, financieel en opvoedkundig gebied in het gemeenebest. Jarenlang was hij een der regenten van de Staats Universiteit en werd een van de beste financiers van den Staat.

Hij bezat een bloeiende zaak en verschaftte zich een geriefelijk huis, waar de jonge vrouw en moeder met achting en eer de mate harer schepping vervulde. Zij waren de ouders van elf kinderen, waarvan er nog zeven in leven zijn — twee zonen en vijf dochters, die hun ouders liefhebben en eeren. Hun moeder was waarlijk een liefhebbende vrouw en een toegewijde moeder. Haar liefelijke en vriendelijke aard en aangename persoonlijkheid bracht onwillekeurig velen in haar vriendenkring.

Een dienaars in de Kerk.

Van haar prilste jeugd af, is Zuster Williams een ijverige en getrouwe dienaarsschoolonderwijzeres der Kerk geweest; zij vervulde het ambt van Zondagsschoolonderwijzeres en was eerste raadgeefster van de eerste jeugdvereniging in de 17de Ward. Later werkte zij in de Zustershulpvereniging, een werk dat zij gestadig en met volharding voortgezet heeft. Op den leeftijd van zestien jaren ving zij haar werk aan in de Zustersvereniging als assistente huisbezoekster; was secretaresse en later presidente der Hulpvereniging van de 17de Ward en was assistente-secretaresse van de groote Salt Lake Stake organisatie. Ten tijde van de verdeeling van de Salt Lake Stake, in 1904, werd Zuster Williams aangewezen om presidente te zijn van de Zustershulpvereniging der Salt Lake Stake. Op 7 November 1901 werd zij penningmeesteres en lid van het bestuur van de Algemeene Hulpvereniging.

Met de algemeene conferentie van de Kerk, gehouden in April 1911, werd zij aangewezen eerste raadgeefster te zijn van Emmeline B. Wells, de presidente der Zustershulpvereniging, welk ambt zij behield totdat Zuster Wells zich in April 1921 terugtrok. Zij heeft uitgestrekte reizen gemaakt in het belang der Zustershulpvereniging en heeft vele van de Stakes van Zion in Utah, Colorado, Idaho, Oregon, Arizona, California en de zending in de Noordelijke Staten, enz. bezocht. Zij heeft met Julina L. Smith, raadgeefster, een Stake Zustershulpvereniging opgericht in de Zending van de Noordelijke Staten.

Een werkster voor Nationale doeleinden.

Zij maakte ook verre reizen in het belang van den Nationalen Vrouwen-Raad van de Vereenigde Staten (bij welke organisatie de Hulpvereniging aangesloten is) en bezocht New Orleans en Toledo. Daar zij als een afgevaardigde van de Vereenigde Staten voor die Conferentie gekozen was, woonde zij in Mei 1914 den Internationalen Raad van Vrouwen bij, die te Rome, Italië, gehouden werd. Na afloop van de zittingen te Rome, die twee weken hadden geduurd, reisden zij en haar echtgenoot door Italië, Zwitserland, Frankrijk, Duitschland, Engeland en Wales. Zuster Williams was aangesloten bij de Dochters van de Pioniers en was de eerste geschiedschrijfster van die organisatie. Zij had ook

haar aandeel in Vaderlandslievend en letterkundig werk, daar zij een werkend lid was van de Vereeniging genaamd de Dochters van de Revolutie, van welke organisatie zij penningmeesteresse was. Ook was zij lid van de Authors Club en was een tijd lang de presidente van die organisatie. Op haar vele reizen naar verschillende deelen van het land heeft zij zich duizenden vrienden en vriendinnen verworven, die met genoegen uitzagen naar haar geregeld terugkeerende bezoeken.

Presidente van de Zustershulpvereeniging.

Zuster Williams werd op 1 April 1921 aangewezen de Presidente te zijn van de Zustershulpvereeniging, en bekleedde zeven en een half jaar lang dat ambt met bekwaamheid. Vele belangrijke nieuwigheden werden gedurende haar Presidentschap ingevoerd, en de Vereeniging groeide in sterkte en aantal. Van het voornaamste werk, bevorderd door Presidente Williams voor de stelselmatige studie van maatschappelijke vraagstukken noemen wij het volgende :

Eene Maatschappelijke Dienstaafdeeling werd gevestigd in het hoofdkwartier van de Zustershulpvereeniging dat dienst deed als een werkplaats voor demonstratie en oefening ; de centralisatie van het graanfonds en de rente daarvan toe te wijden aan gezondheids- en moederschapswerk.

Met het oog op verbetering van het maatschappelijk dienstbetoon der Vereeniging werd een studie daartoe in iedere ward en vertakking ingevoerd. Deze studie omvat de welvaart van het kind, armoede, ziekte, misdaad, werkverschaffing, economische toestanden, bezigheden voor de snipperuren, enz. Bovendien werden er maatschappelijke dienstinstellingen gehouden voor het opkweken van plaatselijke werksters en voor het doel haar bij te staan in het oplossen van eenige van hare praktische vraagstukken. Voor dit werk werd er een werkplaats of afdeeling gevestigd in het hoofdbureau der Zustershulpvereeniging om proefnemingen te doen en oefeningen te houden. In 1919 werd dit begonnen en het ontwikkelde zich tot een eenheid van dienst, die werd geleid volgens den besten maatstaf voor zulk werk en dat tegemoet komt aan de behoeften van de vereeniging.

Een aandenken voor de overleden Presidenten.

Spoedig na hare aanstelling tot Presidente beval Zuster Williams het aan om gedenkfondszen te stichten ter eere van de overleden presidenten der Zustershulpvereeniging, en hare aanbeveling werd gretig aanvaard. Het doel van het aandenken was tweevoudig, namelijk om de overleden presidenten te eeren en om belangrijke ontwerpen van de Zusters H.V. te bevorderen. De ingestelde gedenkfondszen zijn als volgt : het Eliza R. Snow Prijsgedichten Fonds, dat jaarlijks eerste en tweede prijzen uitreikt voor ge-

dichten; de gedichten, die een prijs gewonnen hebben, worden later in het Relief Society Magazijn afgedrukt; het Zina D. H. Young Verpleegsters Leenfonds, dat voorziet in een beurs voor leerling-verpleegsters, die hulp noodig hebben gedurende haar leertijd in het ziekenhuis; de Bathseba W. Smith Tempelschenking, die jaarlijks een bedrag beschikbaar stelt voor het tempelwerk voor vrouwen; het Emmeline B. Wells Leenfonds, dat gevestigd is in de Brigham Young Universiteit, voor vrouwelijke studenten. Ter waardeering van haar eigen pogingen, die voor haar aller liefde en achting wonnen, hebben de vrouwen der Hulpvereniging haar toentertijd nog levende presidente Williams een eerefonds aangeboden, met het verzoek het gebruik ervan te bepalen. Zuster Williams heeft dat fonds een leenfonds voor wijkverpleegsters gemaakt, en het was haar ernstige hoop dat iedere buurtschap minstens één wijkverpleegster zou hebben ter bewaking van de gezondheid van het volk. Velen hebben er alreeds van geprofiteerd en anderen zullen nog profijt hebben van het fonds.

Zuster Williams trok zich op 7 October 1928 terug als Presidente van de Zusters H.V.

Haar grootste werk.

Ofschoon door Zuster Williams zooveel tijd aan het Hulpverenigingswerk en aan werk tot nut van 't algemeen werd besteed, was zij in de allereerste plaats een liefhebbende vrouw en moeder. Zij was gastvrij en nooit was zij bekoorlijker dan als gastvrouw. Haar mooie woning stond altijd open voor familieleden en vriendenkring; allen genoten van hare gulle gastvrijheid. Zij was een toegewijde en liefhebbende moeder voor haar groot gezin, en was nimmer gelukkiger dan wanneer zij omringd was van haar kinderen en kleinkinderen.

Br. Williams stierf in Januari 1928, en Zuster Williams op 8 Maart 1930. Van hen kan met waarheid gezegd worden: Zij waren ideale „Ouders in Israël”.

VRAGEN.

1. Verhaal enkele voorvallen uit Zuster Williams' vroege levensjaren.
2. Wat weet ge van haar intellectuele begaafdheden af?
3. Wat kunt ge omtrent haar echtgenoot vertellen?
4. Vertel wat ge kunt omtrent haar werkzaamheden in den Nationalen Raad van Vrouwen en Internationale aangelegenheden.
5. Wat kunt ge vertellen van Zuster Williams als vrouw en moeder?
6. Wat zijn de voornaamste verrichtingen tijdens haar bestuur in de Zusters H.V.?
7. Wat is grooter: een werkzaam lid der Zusters H.V. te zijn of een waardige moeder? Bespreek dit met elkaar.

Goede wijn behoeft geen krans.

Wat 's lof van dwazen? — Dwaas. — Van wijzen? — Overbodig.
 Waar heeft een schoon gelaat blanketselsmeer toe noodig?

Muslih Eddin Sadi.

VAN EEN DOMINEE EN EEN MORMOON.

In het „Dordtsch Volksblad” (bijblad van „Voorwaarts”) van 13 Mei 1931 verscheen het volgende berichtje:

Ds. MEYENEN WORDT GEEN MORMOON.

Een relletje voor zijn woonhuis.

Vanmorgen was er op den Krispijnscheweg een relletje doordat een bejaarde man op hardhandige wijze door ds. Meynen voor diens woonhuis was weggewerkt. De oude man was een propagandist van de Mormonen en wilde ds. Meynen tot deze beginselen bekeeren en had daarvoor Dinsdag l.l. eenige tractaatjes aan het huis van den predikant afgegeven. Hij dacht daarmee klaarblijkelijk succes te hebben bij ds. Meynen, want vandaag keerde hij terug om een nieuwe serie te brengen, doch had er niet op gerekend, dat de dominee op zijn lectuur geenszins gesteld was. Volgens de mededeelingen van den Mormoon zou ds. Meynen hem zonder dat er een woord was gewisseld voor de deur hebben weggestompt en hem daarna de tractaatjes hebben nagegooid. De Mormoon heeft toen in zijn zenuwachtigheid met zijn wandelstok tegen de ruiten geslagen, waarvan echter geen een is gebroken. De politie is er nog bij te pas gekomen, doch procesverbaal is niet opgemaakt.

De Mormonen weten het nu, dat zij met hun bekeeringswerk bij ds. Meynen aan een verkeerd adres zijn.

Kort daarop (18 Mei) prijkte op de voorpagina van „Voorwaarts”, sociaal-democratisch dagblad, verschijnend te Rotterdam, een rijmstukje geschreven naar aanleiding van het bovenstaande. Wij drukken het hier af:

DE DOMINEE EN DE MORMONEN.

Ds. Meynen in Dordt had een keer bezoek gehad van een Mormoon, die tractaatjes kwam brengen. Dezer dagen geschiedde dat weer. De dominee zou den man uit huis gestompt hebben, tengevolge waarvan een relletje ontstond.

Daar kwam een Mormoon bij een dominee,
Hij bracht wat traktaatjes en sprak: „Pak dat mee!
Het is vast en zeker naar dominees zin,
Daar in dat Mormoonsche, daar steekt wel wat in!”
Voor dominee wist wat hem daar was verschenen,
Was onze Mormoon in de verte verdwenen!

Ik weet niet, waarom die Mormoon 't ondernam
Waarom hij precies bij *dien* dominee kwam,
Maar twee dagen later was hij er al weer,
„Kijk, dominee”, zei hij „Hier heb ik nog meer!”
Maar toen heeft de herder zich woedend gemaakt
En onzen Mormoon bijna levend gekraakt!

Dat nam die Mormoon niet, hij brieschte ervan
 En sloeg met een stok op den heiligen man,
 Toen kwamen er menschen, die vroegen: „Wa's dat?”
 Ons Dordt is toch anders zoo'n rustige stad!”
 Maar 't ging door de straten waar spotvogels wonen:
 De dominee plukhaart weer met de Mormonen!

Nu ben ik voor deze materie niet rijp
 Er is heusch teveel, dat ik nog niet begrijp:
 Ik snap er mijn leven geen sikkepit van,
 Waarom nou zoo'n herrie, mijn Christ'lijke man?
 Als één zoo'n vergissing tot blauw stompen drijft,
 Vraag ik waar de Christ'lijke liefde wel blijft?

d. V. Jr.

Een en ander werd onzen rijmpreeker overhandigd, die er het zijne van te zeggen heeft:

Waarde d. V. Junior,
 Dank je voor je vriendenpor!
 'k Ben Mormoon, maar als Mormonen,
 Dominees of wie ook toonen
 Dat ze vechtersbazen zijn,
 Dan zeg 'k ronduit: daar is *schijn*:
 Wie zóó houdt van bakkeleien,
 Moet geen christenvlag uitspreien!

En — wat ongehoorde sport,
 Dat men zoo iets doet in *Dordt*:
 't Heil'ge stadje der Synode . . . .
 't Worde, in vredesnaam, geen mode!
 't Blijve 't ongepast vertoon
 Van een onbedacht Mormoon
 En een onbezonnen herder —
 't Blijve dat en 't ga niet verder!

Dat hoopt óók die dominee,
 Zoo geloof ik vast, d. V.!
 'k Vergis mij zeer als hij 't gebeurde
 Thans niet in zijn hart betreurde.
 Als Mormoonsch of ander licht
 Dezen prediker ontsticht,
 Dat is *zijn* zaak, maar verbolgen
 Kan men nooit den Meester volgen.

En wat den Mormoon betreft,
 't Dordtsche Volksblad, meen 'k, ontheft
 Hem van ongepaste daden;
 Zenuwachtig, onberaden,

(Wie wordt niet verbouwereerd
 Als men zóó je mores leert!)
 Heeft hij met zijn stok geslagen
 Op... een ruit, die 't kon verdragen!

Maar toch, d. V. Junior,
 Dank je voor je vriendenpor!
 Zoo'n vermaning houdt ons wakker:
 Loopt Gods water langs Gods akker,
 Dan is heel ons Christen-zijn,
 Ik herhaal het, niets dan *schijn*.
 Dominee, Mormoon, om 't even,
 Elk dient Christelijk te leven!

Reympreecker.

PRIESTERSCHAPSVERGADERING.

- 7 Juli. De gelijkenis van den onbeschaamden vriend. Lukas 11 : 5-13.
 Zie ook: „Wat Jezus Leerde”, bl. 49-50.
 14 Juli. De gelijkenis van den onrechtvaardigen rentmeester.
 Lukas 16 : 1-10. Zie ook: „Wat Jezus Leerde”, bl. 91.
 21 Juli. De gelijkenis van de talenten. Matt. 25 : 14-30. Zie ook:
 „Wat Jezus Leerde”, bl. 93-94.
 28 Juli. Open.

Dageraad.

De wind stak op uit der golven schuim
 En dreef de nevels weg uit het ruim.
 Hij groette de schepen en riep: „Zeilt voort,
 De dag is gekomen, matrozen aan boord!”
 En spoedde landwaart met ijlende vlucht:
 „Op, op, de zon staat hoog aan de lucht.”
 Hij sprak tot de wouden: „Ruischt blij en luid,
 Hangt al uw blaadrenbanieren uit.”
 Hij streek langs der vogelen vleugelpaar,
 En zeide: „Nu zingt, het licht is daar.”
 En over de hutten: „Ontwaakt, ontwaakt,
 De rusttijd is om, de dag genaakt.”
 Hij fluisterde tot de velden vol graan:
 „Buigt neer, de morgen wil over u gaan.”
 Hij loeide langs kerk en torenmuur:
 „Word wakker, o klok! en verkondig het uur!”
 Hij gleed over 't kerkhof en klaagde zacht:
 „Nog niet, o dooden! geduldig nog wacht.”

(Naar Longfellow.)

A. C. S. Wallis.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: GEORGE RYTTING

VAN DE REDACTIE.

Tempelplechtigheden — doode vormen of levensmuziek.

Toen de schrijver van deze regels nog op de schoolbanken zat, las hij in een maandblad voor de jeugd: „Voor 't jonge volkje”, een ware gebeurtenis, waarin een geleerde, een professor, en een doofstomme wilde jongen de hoofdpersonen waren. De namen zijn in het vergeetboek geraakt, maar de gebeurtenis staat als onuitwischbaar in schrijvers geheugen.

De wilde knaap was uit onbeschaafde streken meegebracht. Wat hij in Europa zag was dus allemaal vreemd en nieuw voor hem. Hij kon hooren noch spreken, maar gaf niettemin van schranderheid blijk. De professor had zich voorgenomen den jongen een operatie te laten ondergaan, maar eerst liet hij hem allerlei interessants zien.

Zoo nam hij den jongen mee naar een concert. Laten wij ons trachten voor te stellen welk een indruk die muziekuitvoering op dien doofstomme moet gemaakt hebben. Ten eerste kon hij niets hooren; muzieklanken bestonden er dus voor hem niet. Ten tweede waren al de instrumenten vreemde dingen voor hem, hij had niet het minste begrip van hun doel of nut.

Het bespelen van een piano was voor hem een grappig trommelen met de vingers, meer niet. Vioolspel bestond er voor hem niet — hij zag alleen het lachwekkend vingerbewegen. Het blazen op de trompet, het openen en sluiten der verschillende kleppen — alles leek hem koddig toe, maar het was en bleef een klankloos gebarenspeel zonder eenige beteekenis. Onze doofstomme jongen zat dan ook te grinneken van pret.

De operatie had plaats en slaagde volkomen. Een nieuwe wereld opende zich voor den knaap: de wereld van klanken en geluiden. Te bestemder tijd ging hij weer met zijn weldoener mee naar een muziekuitvoering. De professor merkte dat de jongen nu niet lachte. Met wijd open mond zat hij te genieten van de wondere harmonie der instrumenten. Het trommelen op de toetsen der piano, het hanteeren van den strijkstok, het blazen op de trompet, kortom alle bewegingen die muzikanten maken, ze waren niet meer koddig in zijn oogen. Ja, hij scheen ze zelfs niet eens te zien, zóó was hij onder den indruk van de voortgebrachte muziek.

In de oogen van duizenden menschen zijn de Kerkelijke plech-

tigheden niets meer dan wat de muziekuitvoering was voor den doofstommen knaap. De doop, naar hunne zienswijze, is een be- teekenislooze onderdompeling in water, een uiterlijke vorm, meer niet. Handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes of voor priesterschapswijding een zinloos gebarenspeel. Tempel-plechtigheden: de doop voor de dooden, huwelijksvoltrekkingen, zalvingen, wasschingen — holle vertooningen, anders niet. Alles klankloos, muziekloos — doelloos!

Zóó beschouwd moeten plechtigheden wel belachelijk wezen. Duizenden lachen ons uit — en doen het volkomen te goeder trouw. In hunne oogen is het beslist bespottelijk, dat wij kerke- lijke gebruiken handhaven, dat wij er een ritueel op na houden. Zoo die duizenden nu eens waren als die wilde jongen: *doof voor de muziek?* Is er muziek in het naleven van plechtigheden? Ja en neen. Voor den doofstomme, neen. Voor den hoorende, ja. De Heiland, zonder Wien niemand zalig wordt, is allen die hem ge- hoorzaam zijn een oorzaak der eeuwige zaligheid (Hebr. 5:9). Heeft Hij plechtigheden geboden? Niets wissel dan dat. „Gaaf dan henen — onderwijst al de volken — dezelve doopende — die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn —” er is geen twijfel aan. „Indien ik u niet wassche, gij hebt geen deel met mij”. (Joh. 13:8).

O, gewis, dat alles is doelloos als het geestloos geschiedt, maar wie den Heiland in *alles* wil gehoorzamen, in geest en in waar- heid, hij zal niet trachten wijzer te wezen dan de Leidsman, die eenmaal sprak: „Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat, gelijker- wijs ik u gedaan heb, gijlieden ook doet (Joh. 13:15). Daar is de muziek, de muziek des eeuwigen leven: gehoorzaamheid aan den Zaligmaker. En de volle harmonie wordt alleen verkregen waar *al* de plechtigheden nageleefd worden, dat wil zeggen: waar het volle orkest weerklinkt voor hen die ooren hebben om te hooren.

Wie tempelwerk voor de dooden verricht, dient anderen. En alles wat er aan voorafgaat: het opsporen van namen en datums is dienstbetoon aan verwanten en vrienden. Door alles heen ruischt de levensmuziek van onzelfzuchtig streven tot heil van medezielen.

„Niemand kan ingaan, tenzij —” O, is het nog noodig het hier te herhalen? De Wetgever is eeuwig. Het Evangelie is eeuwig. De Evangelische voorschriften zijn eeuwig, en geen spits- vondigheid van duizend drogredenaars zal daarin verandering brengen.

Niet alle kerkgebruik is franje,
 Niet zielloos elke plechtigheid:
 Het is een deel der heilskampanje,
 Dat dit ons strikt wordt aangezeid.

Tempelwerk.

De doop voor de dooden. — In een Katholieke vertaling van het Nieuwe Testament (door Joannes Theodorus Beelen, kamerheer van Pius IX) luidt I Corinthhe 15 : 29 als volgt :

„Anderszins wat willen diegenen doen die zich laten doopen voor de dooden, indien de dooden in 't geheel niet verrijzen? waarom laten zij zich dan nog voor hen doopen?”

En in een voetnoot teekent die vertaler daarbij aan :

„Anderszins, indien er namelijk geene verrijzenis der dooden bestaat, *wat willen diegenen*, die Christenen, *doen*, wat bedoelen, wat beoogen zij, en handelen zij niet dwaas, *die zich laten doopen voor* (inplaats van) *de dooden*, dat is, die zich voor hunne vrienden of bloedverwanten, door de dood verrast voordat zij den heiligen Doop ontvangen hadden, laten doopen, om dezen, na hun afsterven, nog de vergiffenis hunner zonden te verwerven?”

Doopen voor de dooden, of in plaats van de dooden, wordt ook wel vertaald met doopen *ten behoeve* van de overledenen of *ten bate* van de gestorvenen.

De gezinsgroep. — Onze Kerk staat zoowat alleen waar het betreft het geloof in het voortduren van de gezinsgroep. De meeste godsdienstige richtingen verwachten geen gezinsleven aan de andere zijde van het graf. De Heiligen der Laatste Dagen wel. In het celestiale Koninkrijk Gods blijven de familiebanden voortbestaan. De verwantschap van vader, moeder, echtgenooten en kinderen duurt door.

„Zullen wij dan ouders, vrienden,
In der vrijgekochten schaar,
Hen herkennend wedervinden?
Kent het hart de zijnen daar?
Ja, het hart kent daar de zijnen!
't Hart herkent de zijnen daar!”

„Onze zaligheid kan niet voltooid worden tenzij de vaderen en de kinderen saamverbonden worden, verzegeld op volmaakte gezinswijze. Echtgenooten moeten vereenigd worden aan elkander door bevoegd gezag; kinderen aan hun ouders, totdat er één grootsche familiegroep is, bestaande uit al de geloovigen van den beginne af tot aan het einde des tijds”. Zoo sprak de profeet Jozef Smith.

De macht om de gezinsgroep te doen voortduren is door Elia teruggebracht op aarde. Hij heeft ons de zegelsleutels overgedragen. Voor de overledenen kan het verzegelen in de hedendaagsche tempels geschieden: echtgenooten aan elkander verzegeld en kinderen aan hunne ouders, zoodat, wanneer zij bekeerd worden tot het Evangelie en aan de zaligheidswetten in de geestenwereld voldaan hebben, zij aannemen mogen wat op aarde voor hen is verricht geworden en deelnemen aan de zegeningen des eeuwigens levens. Omdat er — gelijk de Schriften ons leeren — geen huwelijken gesloten worden in het hiernamaals, moet deze gewichtige plechtigheid op aarde verricht worden bij plaatsvervangning.

Men moet dit werk, dit plaatsvervangend werk, daadwerkelijk verrichten om het ten volle te waardeeren. Wie dichtbij een tempel woont en er nooit in gaat, zal er waarschijnlijk wat op te vitten hebben. Ook hier geldt des Heilands leer: „Wie den wil des Vaders doet, die zal van deze leer bekennen”. De dienende ziel wordt verrijkt.

Tempelbegiftigingen. — „Ja, de harten van duizenden en tien-duizenden zullen zich grootelijks verheugen tengevolge der zegeningen welke uitgestort zullen worden, en de begiftiging welke aan Mijne dienstknechten in dit huis geschonken is” (Leer en Verb. 110:9).

Wat zijn die begiftigingen? Bizondere schenkingen, bizondere voorrechten volgens de orde des hemels, alleen aan diegenen verleend die bevoegde kandidaten zijn voor celestiale verhooving. President Brigham Young zegt hieromtrent:

„Uwe begiftiging is: al die verordeningen te ontvangen in het huis des Heeren, welke voor U noodig zijn, nadat gij uit dit leven zijt getreden, om U in staat te stellen terug te keeren in de tegenwoordigheid des Vaders, de engelen passeerende, die daar als wachters staan, hun kunnende geven de sleutelwoorden, de teekens en aanduidingen, betreffende het heilige priesterschap, en uwe eeuwige verhooving te verwerven in weerwil van aarde en hel”.

Het Huwelijkszegel. — Het huwelijkszegel is zoowel voor de dooden als voor de levenden. Echtparen voor de eeuwigheid! Grootsche gedachte: heerlijke werkelijkheid!

In Christus is de vrouw niet manloos,
Niet vrouwloos is de man.¹⁾
Wie huwen gaat, hij doe 't niet planloos,
Maar volge 't Eeuwig Plan!

K.

NAAR AMERIKA EN TERUG.

De reis van mijn vrouw, en mijzelf, een 5-jarig verblijf te Salt Lake City, en de terugreis naar Holland.

Door S. N. Wetter.

Slot

Vervolg van blz. 159.

Op het kruispunt van Main Street (de hoofdstraat) en South Temple Street staat een standbeeld van Brigham Young en de Pioniers. Op het Tempelplein staan de profeet Jozef Smith en zijn broeder Hyrum in brons.

---

¹⁾ 1 Cor. 11:11.

De menschen, dit is mijne ondervinding, zijn vriendelijk en beleeft en houden veel van bloemen en muziek. Het klimaat is aangenameer dan dat van Holland. Nimmer ben ik er ziek geweest. Mijn vrouw en ik gevoelen ons verheugd daar geweest te zijn en gedaan te hebben wat in ons vermogen was voor onze afgestorvenen.

Toen wij Salt Lake City verlieten, den 25sten September 1930, deed een vriendengroep ons uitgeleide. Na een hartelijk afscheid aanvaardden wij de terugreis per bus van de Pickwick Company. Onderweg moesten wij nu en dan overstappen. Vier dagen en vijf nachten duurde die tocht.

De eerste bus was er een van twee verdiepingen. Wij zaten in de onderste met nog een paar passagiers. Voor zoo'n lange reis is de ruimte wel wat bekrompen, maar men moet zich weten te behelpen. Het weer was goed maar daar het pas hard geregend had, waren de wegen hier en daar modderig. En zoo gebeurde het dat, toen wij Zoutmeerstad achter ons hadden, de buswielen tot de assen in het slijk zakten en van verder gaan geen sprake was. Met behulp van een span sterke paarden kwamen wij uit de knel, na een half uur oponthoud.

In verschillende steden en dorpen werd tien minuten of een half uur halt gehouden, zoodat wij ons met ververschingen konden verkwikken, maar met die uitzonderingen rolden wij nacht en dag verder. Het gedeelte van den staat Utah, waardoor wij reisden, en de aangrenzende staat waren als het ware één uitgestrekte dorre streek, heel schaarsch bewoond. Eerst toen wij in Kansas aankwamen, kregen wij vruchtbaarder land te zien. Hier waren de akkers bebouwd, hier waren dichter bevolkte steden en dorpen en zag alles er meer welvarend uit.

De wegen waren goed onderhouden, meerendeels met asphalt-bestrating en flink breed. Het landschap was heuvelachtig en de weg golvend als de baren der zee. Van slapen kwam niet veel: zoowat twee uur in een etmaal, steeds in zittende houding.

De consumptie aan de verschillende stations was voor de gewone prijzen verkrijgbaar. Nergens hebben wij woekerprijzen gezien. Een kippendiner, bijv. met soep en fruit, kostte ons 60 dollarcenten per persoon. De bediening was vlug en net.

De bussen reden zeer snel. Men vertelde mij dat er een premie uitgelooft was aan den chauffeur die het snelheidsrecord verwierf zonder ongelukken. Dinsdag 30 Sept. 1930, des nachts om 2 40 kwamen wij te New-York aan. De stad was in rust, maar aan het station was alles in de weer. De buffets waren open en bussen uit allerlei plaatsen kwamen en gingen onophoudelijk. Des morgens om 7 uur zaten wij alweer in een andere bus, die ons naar Newark bracht. Wij gingen een onderaardschen tunnel door, waarna wij per tram verder reisden totdat wij de woning van Broeder en Zuster Ten Hoven bereikten, waar wij heel vriendschappelijk ontvangen werden. Een autorit gaf ons een en

ander van New York te zien. Ook bezochten wij de familie Oostendorp. Ook daar niets dan hartelijkheid.

Om 11 uur des morgens (4 October) bevonden wij ons op de Nieuw Amsterdam toen die langzaam de rivier afvoer. Wij passeerden het Vrijheidsbeeld, welks arm zoo groot is dat er een koffiehuis in bestaat. Het is Zondag. Het weer is goed. Er komt meer deining in het water — wij komen in open zee. Enkele tafolgenooten vertoonen zich niet: al heel vroeg vraagt de zeeziekte slachtoffers!

Het ontbijt (om een klein idee te geven van de voeding aan boord) bestond uit twee soorten vleesch, groente, gebakken schol, fruit en gebak, gelei, koffie, thee, melk of chocolade. Tweede klas is afgeschafte. Er is niet veel verschil tusschen de tegenwoordige derde klasse en de vroegere tweede.

Sloepenparade (oefening voor tijd van nood), muziekkuitvoeringen, bioscoopvertooningen verkorten en veraangenamen de reis. Het weer is goed en alles wel aan boord. De Radio brengt ons berichten uit Nederland.

Een onzer medereizigers is een Transvaalsche domineeszoon, die gestudeerd heeft aan een Universiteit voor Bijbelonderzoek te Chicago. Wij spreken veel met elkander over de beginselen der waarheid, maar met al zijn geleerdheid kan hij het eenvoudige evangelie niet begrijpen.

Steeds hebben wij het mooiste weer!

En steeds verder laten wij de Nieuwe Wereld achter ons, steeds dichter komen wij bij den ouden geboortegrond, totdat eindelijk . . .

„De kust, de Vaderlandsche kust,
Godlof! daar klimt ze uit zee!
Mijn boezem zwelt van blijden lust
Na jaren scheidenswee.”

Het was goed in den vreemde. Het is óók goed weer op eigen bodem terug te zijn!

GRONINGER CONFERENTIE.

De Conferentie van het Groninger District blijft voorloopig bepaald op 28 Juni a.s. Nadere bijzonderheden kunnen wij nog niet mededeelen, maar deze zullen — mochten er te Kopenhagen geen veranderingen gebracht worden in onze voorloopige schikkingen — per brief aan de kerkelijke gemeenten toegezonden en in de bijeenkomsten afgekondigd worden.

HUISBEZOEK-ONDERWERPEN VOOR JULI.

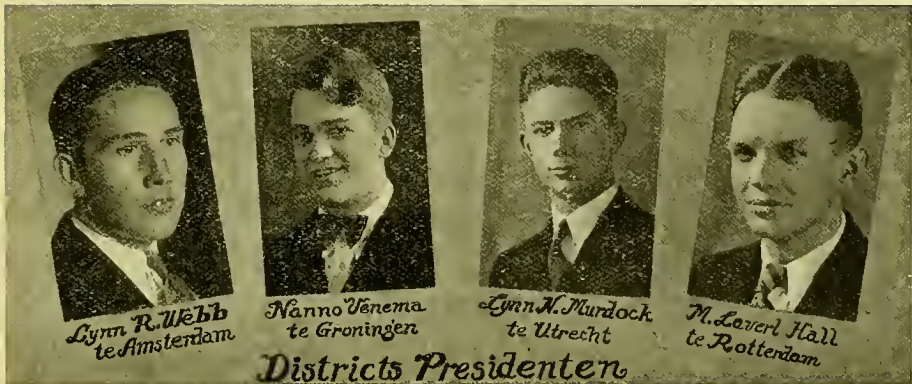
Voor de Broeders: „Dwazen en Zonde”. Zie „De Ster” van 1 Juni, bl. 169.

Voor de Zusters: „Sexueele Opvoeding”. Zie „De Ster” van 1 Juni, bl. 172.

ONS MOEDERSDAG HULDEBLIJK.

Van verschillende zijden kwamen streelende complimentjes in omtrent het verluchte Moedersdagboekje door de Zendingen onzer Zending uitgegeven in de afgelopen maand. Waar de Ster er nog geen melding van maakte is het niet ondienstig dit nog even te doen. Behalve de kiekjes van al de zendingen, en van de leidsters der Bijenkorfmeisjes, „Zeemeeuwtes” en „Blauvogeltjes”, bevat het boekje artikelen in proza en rijm ter eere van de gehuldigde. Bijgaande plaatjes van het personeel van het hoofdkantoor en van de districtspresidenten der Zending zijn uit het huldeblijk overgenomen.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR JULI 1931

AVONDMAALSVERS.

Weer staat de tafel hier gereed
 Van Hem, die voor ons allen leed.
 Elk hart belijdt, elk vroom gemoed,
 Geloof in Zijn verzoeningsbloed.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING.

(I Cor. Hoofdstuk 15; verzen 19 tot 22.)

„Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zoo zijn wij de ellendigste van alle menschen.

Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden, en is de eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn.

Want dewijl de dood door een' mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door een' Mensch.

Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.”

2½ MINUUT TOESPRAAKJES.

- 5 Juli: „Een vorst bewaart twee koningen”.
 „Zalig zijn de vreedzamen.” Boek van Mormon.
- 12 Juli: „Een model van Gehoorzaamheid.”
 „Jacob en de Groote Belofte.” Oud Testament.
- 19 Juli: „Het eerste gebod.”
 „Het tweede gebod.” Nieuwe Testament.
- 26 Juli: „Hernieuwing van verbonden.”
 „Mormonisme en Zaligheid.” Evangelie-leer.

Uw Zondagsschool president is bereid om U verdere inlichtingen te geven.

INHOUD.

Het nieuwe Kerkgebouw te Kopenhagen	177	Van de Redactie:	Tempelplechtigheden — doode vormen of levensmuziek	185
De presidenten van onze zusters-hulpvereniging	178		Tempelwerk	187
Van een Dominee en een Mormoon	182		Naar Amerika en terug	188
Priesterschapsvergadering	184		Groninger Conferentie	190
Dageraad	184		Huisbezoek-onderwerpen v Juli	190
			Ons Moedersdag huldeblijk	191
			Zondagsschoolwerk voor juli	192

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.